

CARTA DOMINICAL

7 D'ABRIL DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Signes de resurrecció (2)

Arriscar-se

La crida a ressuscitar que escoltem aquests dies és una de sola i alhora múltiple. És una crida única que procedeix del mateix Jesús ressuscitat, i també diversa, perquè ens arriba en colors molt diferents.

Suggerida per la pròpia Escripura, sempre l'arc de Sant Martí ha estat imatge de la Resurrecció: una mateixa llum del sol, que, travessant les diminutes gotes d'aigua ens arriba refractada. És bell l'arc de Sant Martí, no sols perquè apareix acabant un temps de sofriment, la tempesta, sinó també per la diversitat i l'harmonia dels seus colors.

Hi ha una bona llista de signes de resurrecció, testimoniats que hem ressuscitat i formem una comunitat ressuscitada. Però, tots ells són vocacions que conviden a una mateixa cosa: "arrisca't a creure i estimar!".

Aquesta crida té poc a veure amb els remeis que ens solen recomanar per a adoptar actituds "positives" davant la vida; o amb tècniques psicològiques de resiliència per a sortir d'una crisi. Alguna cosa sí que han de veure, pel fet que totes aquestes tècniques inclouen una condició per a ser efectives: a més de reconèixer i acceptar el fet traumàtic causant de sofriment, qui vulgui "ser resilient" ha de tenir un sentit de vida, un per què i un per a què clars de la seva existència.

La crida a viure la resurrecció ja inclou aquest sentit. El sofriment i el fracàs han significat una contradicció amb el sentit de la nostra vida, en el qual creiem i al qual intentem ajustar tota la nostra existència: hem estat creats per l'amor de Déu, en aquesta vida hem d'estimar i el nostre objectiu és arribar a ser feliços en aquest mateix amor. El fracàs, el sofriment i la mort, en totes les seves formes, sobretot el sofriment i la mort del just, són la negació d'aquesta veritat fonamental. La

resurrecció cristiana, tanmateix, significa una crida a continuar creient en aquest sentit de vida, és a dir, a renovar la fe en aquest sentit de vida. No per una renovació voluntarista de l'ànim, ni per un esforç per a fixar-se en les coses boniques de la vida, sinó perquè aquell que va viure aquest amor fins al límit i perfecció viu realment.

Aquesta notícia ens arriba per la via del testimoniatge, no per la narració periodística o historicista dels fets. És a dir, la notícia i la invitació a participar en aquesta convicció ("Jesucrist, que va viure fins al final refiat que el Pare l'estimava i que el sentit de la seva vida era estimar absolutament, es manté viu") venen acreditades per la confessió de fe i, sobretot, per la vida d'uns testimonis. Per això diem que la crida a viure la resurrecció inclou una invitació al risc, a superar la por i llançar-se a viure.

Mai no és més vertadera aquella afirmació que per a un cristià "creure és arriscar-se". Arriscar-se en el sentit que, si bé comptem amb múltiples paraules i fets en la vida dels cristians que s'ofereixen com a testimonis i fan pensar en la Resurrecció, tots, cadascun i en el seu conjunt, són signes que desperten i conviden a creure, és a dir, a fiar-se.

Després vindrà la verificació de la veritat i el valor d'aquest risc a la vista de les vides "plenes de sentit", plenament humanes, dels qui han cregut de veritat i han mirat de viure en conseqüència.

Podem veure aquest risc de la fe i el seu valor en cadascuna de les dimensions de la vida ressuscitada: arriscar-se a estimar, a esperar, a perdonar, a servir, a contagiar pau i alegria, a assumir la mort, a sacrificar-se, a dir la veritat... etc. Això és viure com a ressuscitats.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat